

Wimand Stut

Ben Volkers

HOE GAAT HET MET...

...Gerard van de Berg (63) en Rob Bokhorst (65)? Ze gingen een paar jaar geleden met de VUT. Gerard mist zijn collega's nog iedere dag, maar stort zich nu in het verenigingsleven. Rob vond het na 27 jaar buffelen welletjes. In zijn vrije tijd bouwde hij een Almhut op schaal. Die is te bewonderen in zijn voortuin.

GERARD **BAM Rail:** 'Het mooiste werk vond ik het klaren van het spoor. Op koude winter nachten met een man of zes de baan op om de vastgevroren wissels na te lopen. We waren er goed in en kregen vrijheid van de baas. Binnen hing je je jas over de verwarming en warmde je je ijskouwe handen aan een kop soep. Trots dat de treinen weer konden rijden. Ik ben in 1982 begonnen bij NS onderhoud, afdeling Leiden. In de tijd dat we overgingen naar BAM Rail, is de scholing van de mensen aan het spoor blijven liggen, niemand wist ook of we overeind zouden blijven. Ik hoorde toen bij de mensen die de kennis konden doorgeven. Het was een andere tijd. Ik weet nog dat we achter Den Haag CS op ons dooie akkertje alle sporen schuin overstaken. Je hield de seinen in de gaten. Dat moet je nu niet meer in je hoofd halen.'

Gerard nu: 'Ik heb wel een traantje gelaten toen ik stopte. Ik was de laatste zestiger die eruit kon. Toch maar gedaan. Gelukkig krijg ik nog steeds een uitnodiging als collega's afscheid nemen. Dan ben ik trots. Maar ja, het is geweest. Dit seizoen ben ik gaan tennissen, je moet toch wat. Na vier lessen zat ik al thuis met mijn voet op tafel: mijn spieren zijn net staalkabels.

Het huishoudelijk werk moet je leren. Mijn vrouw doet de was in de machine, ik hang het op en zorg dat het messcherp gevouwen in de kast ligt. Ik kook elke dag, want mijn vrouw werkt nog. Woensdag is ze vrij, dan gaan we samen weg. Verder zit ik bij de soos, want ik ben gek op ouwehoeren. Ik klaverjas en ik help ook met dingen klaarzetten voor die ouwetjes. Als iedereen helpt, wordt het perfect. Dat werkt bij je vereniging net zo als op je werk.'

ROB **BAM Rail:** 'Voordat ik bij BAM kwam heb ik in een weverij gewerkt. Die verhuisde van Hilversum naar Zwolle: mijn vrouw en ik zijn meeverhuisd. Zo werd ik bij BAM de Noorderling met het Amsterdamse accent. In 1979 begon ik als spoorlegger. Als kind uit een groot gezin moest ik meteen werken, ik heb bij BAM mijn diploma's gehaald. Daarna ben ik voorman geworden. De jongens aan het spoor herkenden me aan mijn bus vol lampjes. Ik heb het altijd druk gehad. Op het laatst was weekeindwerk verplicht. Het zwaarst was de metro in Amsterdam. Dertien weken achter elkaar nachtdienst onder de grond, soms meerdere diensten achter elkaar. Ik had nauwelijks tijd om te slapen of warm te eten. Mijn vrouw zei: je ziet er niet meer uit. Heel bleek en mager. Ze vroegen of ik langer wilde blijven, maar met 62 vond ik het welletjes. Na 27 jaar werd het te zwaar.'

Rob nu: Ik ben zagezeggd aan het rentenieren. Ik maak nog wel eens wat met mijn handen. Voor mijn vrouw heb ik een Oostenrijkse Almhut op schaal nagebouwd, met echte verlichte raampjes en balkonnetjes met bloemetjes erin. Hij staat in de voortuin, mensen blijven staan om te kijken.

We komen al tweeëntwintig jaar in Oostenrijk. Er is altijd wel een kind van ons dat nog mee wil. Ik ben nu bijna 65, de laatste tijd gaat het klimmen in de bergen wat moeilijker. Ik ben net gedotterd en ik moet aan één been een bypass-operatie ondergaan. Daarom zitten we nu wat vaker op de camping hier in de buurt. Daar hebben we alles wat ons hartje begeert. Gelukkig ben ik verder gezond. Ja, ik geniet er erg van.'